

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2334/2023
30.08.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Моша Пијаде“ из Бачког Брега, чији је заступник Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине из Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4987/22 од 26.01.2023. године, у седници већа одржаној 30.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4987/22 од 26.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 362/21 од 05.08.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезана тужена да исплати и то: тужилци АА на име накнаде трошкове за исхрану у току рада за период од 01.03.2018. године до 30.11.2020. године, износ од 104.098,50 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате, износ од 16.343,07 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ од 104.098,50 динара до 31.03.2021. године и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2018. до 30.11.2021. године, износ од 75.721,29 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате и износ од 11.564,35 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ од 75.721,29 динара до 31.03.2021. године; тужилци ББ на име накнаде трошкова за исхрану у току рада за период од 01.03.2018. године до 30.11.2020. године износ од 107.253,00 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате, износ од 17.009,73 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ од 107.253,00 динара до 31.03.2021. године и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2018. године до 30.11.2021. године, износ од 75.721,29 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате и износ од 11.564,35 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ од 75.721,29 динара до 31.03.2021. године; тужиоцу ВВ на име трошкова за исхрану у току рада за период од 01.03.2018. године до 30.11.2020. године износ од 108.107,34 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате, износ од 17.099,26 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ

од 108.107,34 динара до 31.03.2021. године и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2018. године до 30.11.2021. године, износ од 75.625,96 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате и износ од 11.540,84 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ од 75.625,26 динара до 31.03.2021. године; и тужилји ГГ на име накнаде трошкове за исхрану у току рада за период од 01.03.2018. године до 30.11.2020. године, износ од 108.326,41 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате, износ од 17.201,04 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ од 108.326,41 динар до 31.03.2021. године и на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2018. године до 30.11.2021. године, износ од 75.289,24 динара, са законском затезном каматом од 01.04.2021. године до исплате, износ од 11.535,23 динара на име обрачунате законске затезне камате на износ од 75.289,24 динара до 31.03.2021. године и обавезао тужену да исплати тужиоцима на име трошкова парничног поступка износ од 247.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4987/22 од 26.01.2023. године, преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору П1 362/21 од 05.08.2022. године, тако што су одбијени тужбени захтеви за обавезивање тужене да тужиоцима исплати наведене износе као у изреци првостепене пресуде и захтев да тужиљама на име трошкова парничног поступка исплати износ од 247.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и обавезани тужици да солидарно исплате туженој на име трошкова парничног поступка износ од 24.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 403. став 2. тачка 2., а у вези члана 408. Закона парничног поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужилаца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. а у вези члана 3. став 1. и 197. став 2. ЗПП пред другостепеним судом, да код одбијања примарног тужбеног захтева није одлучено о евентуалном тужбеном захтеву за исплату разлике између исплаћене и минималне зараде, не доводи се у сумњу законитост и правилност побијане другостепене пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код тужене и то тужилје АА и ББ на радном месту ..., за које им је утврђен коефицијент за обрачун плате од 6,30, тужилац ВВ на радном месту ..., за које му је утврђен коефицијент за обрачун плате од 7,82 и тужилја ГГ на радном месту ..., за која јој је утврђен коефицијент за обрачун плате од 6,30 и 6,83. У спорном периоду тужена је тужиоцима обрачунавала и исплаћивала плату, тако што је основицу коју објављује Влада Републике Србије множила са коефицијентом радног места, те како им је основна плата била нижа од минималне зараде, вршила доплату до висине минималне зараде за

пун фонд сати и после тога обрачунавала минули рад. Тужиоцима у спорном периоду је исплатаћивана плата у висини минималне зараде, осим у априлу и мају 2020. године када је тужилама АА, ББ и ГГ, а тужиоцу ВВ у новембру 2019. године, исплаћена плата у нешто вишем износу од минималне зараде. Висина предметних накнада утврђена је на основу економско-финансијског вештачења у три варијанте и то у првој варијанти према параметрима из Општег колективног уговора за 2008. годину, у другој варијанти према параметрима прописаним важећим Посебним колективним уговором за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије и у трећој варијанти према увећању коефицијента на дан 19.07.2001. године. Тужиоци су тужбини захтев одредили према другој варијанти.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужилаца, зато што у минималној заради није садржана накнада трошкова који су предмет спора у овој парници, те им кроз исплату минималне зараде нису исплаћене предметне накнаде на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду, тако што је одбио тужбени захтев тужилаца за исплату наведених накнада, јер је закључио да су примања по основу накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора садржане у коефицијенту као једном од елемената плате, па да не постоји основ за остваривање предметног права тужилаца садржан у општем, нити у посебним прописима. а да то што је тужиоцима у спорном периоду исплаћивана минимална зарада је без утицаја на другачију одлуку.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18 – аутентично тумачење), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Према томе, како се на тужену примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног суда на зараде и друга примања запослених код тужене примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни суд налази да је тужиоцима износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужиоцима исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега

немају право на накнаду коју потражују постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужилаца, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду у смислу члана 414. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као изреци.

**Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић